

Van Hoof

zeggen dat dit niet het meest gelukkig gekozen voorbeeld is. Dat is best mogelijk, maar daaruit kan wel de disproportionaliteit bij de huidige regelgeving en wetgeving worden afgeleid.

Mevrouw **Bussemaker** (PvdA): Ik haal dit voorbeeld aan omdat de voorganger van deze staatssecretaris steeds dit voorbeeld heeft gebruikt om op de proportionaliteit in te gaan. Als de staatssecretaris dit een ongelukkig gekozen voorbeeld noemt, wil ik graag andere voorbeelden horen die overtuigender zijn.

Staatssecretaris **Van Hoof**: Ik ga nu maar geen andere voorbeelden geven, want ieder voorbeeld is fout. Mevrouw Bussemaker kan ze op heel veel terreinen ook zelf bedenken. Het gaat mij in bredere zin om de onderlinge relaties. Dat is het eerste punt dat ik hierbij kwijt wil.

De heer **Weekers** (VVD): Het lijkt mij dat de volgende opmerking voor de wetgeschiedenis belangrijk is.

De staatssecretaris is er bang voor dat de rechter vanwege disproportionaliteit ook een streep zet door de feitelijke boetes die in onze moties worden voorgesteld. Hij heeft een analogie getrokken met de boetes in de Arboret. Ik wil de staatssecretaris hierbij op twee dingen wijzen. 1. Het is de wetgever, regering en parlement, die in dit land de normen moet stellen. Dat geldt zeker als een en ander vrij parallel loopt met andere wetgeving; de rechter heeft dat dan te respecteren. 2...

De **voorzitter**: Mijnheer Weekers, ik ga u onderbreken. Dit is toch geen interruptie meer? U heeft net een termijn gehad van drie minuten. Daar maakt u in een interruptie elf minuten van. Nu pleegt u weer een interruptie waarin u een heel betoog houdt. Ik vraag u toch om uw opmerking kort en bondig te maken.

De heer **Weekers** (VVD): Goed.

2. Kort en bondig. Bij de bestrijding van illegaliteit vond ik het voorbeeld van de tuinman niet erg gelukkig gekozen. Bij illegale werknemers is namelijk ook vaak sprake van een soort mensenhandel. Ik denk dat de staatssecretaris dat daarbij moet betrekken.

Staatssecretaris **Van Hoof**: Dat is

waar; wij kunnen hier allerlei aspecten bij betrekken. Ieder voorbeeld kan ter discussie staan. Het enige wat ik met de voorbeelden heb willen aangeven is de relatie tussen de hoogte van de boete en de effecten daarvan. Bovendien is het bedrag dat nu voorligt, de boete zelf. Bij recidive wordt de boete met 50% verhoogd. Ik kom daar zo nog op terug. Verder zal ook nog een aantal andere instanties, zoals de Belastingdienst en dergelijke, op het vinkentouw zitten om de wetsovertreder aan te pakken. Met andere woorden, er komt nog veel bij die € 3500, en dat zal ook een preventieve en sanctionerende werking hebben. De publiciteit over de discussie over de uitbreiding van de Arbeidsinspectie en de verhoging van de boetes lijkt al een soort preventieve werking te hebben, zowel in de tuinbouw als in de horeca.

De heer Weekers stelt voor om als nieuw element onderscheid te maken tussen natuurlijke en rechtspersonen. Dat is wetstechnisch zeer wel mogelijk. Ik kan mij voorstellen dat wij proberen om op die manier de boete wat te verhogen bij degenen die daarvoor mogelijkerwijs het eerst in aanmerking komen.

De motie van de heer Weekers is gericht op een praktische en snelle oplossing, maar zij kan deze niet bieden bij rechtspersonen. Hij noemt € 8000 als maximum voor rechtspersonen. Dat is op zichzelf mogelijk, maar als er sprake is van recidive en van verhoging met 50%, kom je uit op € 12.000. In de wet is een maximum van € 11.250 vastgelegd. De genoemde € 8000 zou dus een wetswijziging met zich brengen. Ik weet niet of de heer Weekers dat bedoelde.

Mevrouw **Bussemaker** (PvdA): Met mijn amendement om het maximum te verhogen tot € 12.000 is de motie van de heer Weekers wel uitvoerbaar.

Staatssecretaris **Van Hoof**: Tegen de achtergrond die ik heb geschetst, is het voor mij geen prioriteit om de maxima te verhogen. Integendeel. Ik denk dat die maxima een disproportioneel resultaat hebben, in vergelijking met het overtreden van noodwetten. Ik begeef mij nu weer op het terrein van voorbeelden. De vraag is of dat verstandig is.

Tegen de achtergrond van wat je redelijkerwijs mag verwachten van wat er in het straf- en bestuursrecht zal plaatsvinden, denk ik niet dat de verhoging van het maximum überhaupt zinvol en efficiënt is. Om die reden heb ik de amendementen van mevrouw Bussemaker ontraden en dat blijven zij. Als de Kamer de motie van de heer Weekers ondersteunt, geef ik hem in overweging dat dit wetswijziging met zich brengt.

De heer **Weekers** (VVD): Volgens mij is de staatssecretaris abuis. Het maximum van € 11.250 geldt alleen voor natuurlijke personen. Voor rechtspersonen geldt een maximum van € 45.000. Daarom hebben wij ook voorgesteld om bij de feitelijke boete onderscheid te maken tussen natuurlijke en rechtspersonen. Graag een reactie.

Staatssecretaris **Van Hoof**: Ik sluit niet uit dat de heer Weekers gelijk heeft en dat ik hier wordt gestraft voor het feit dat een lopend dossier met veel techniek erin verwarring oplevert. Als hij gelijk heeft, is alles wat ik erover heb gezegd, niet meer aan de orde.

Ik was aan het einde van mijn betoog. Ik heb gezegd dat de amendementen van mevrouw Bussemaker ontraden waren en ontraden blijven. Als de Kamer de motie van de heer Weekers steunt, is het mogelijk in de regelgeving. Wij hebben nog vastgesteld dat het zelfs bij recidive mogelijk is. Er is mijnerzijds geen enkel bezwaar tegen de vraag om een aantal zaken in de evaluatie mee te nemen.

De algemene beraadslaging wordt gesloten.

De **voorzitter**: Ik stel voor om op een nader moment, waarschijnlijk volgende week, over het wetsvoorstel te stemmen.

Daartoe wordt besloten.

De vergadering wordt enkele minuten geschorst.

Aan de orde is de behandeling van:
- **het wetsvoorstel Wijziging van de Wet inkomstenbelasting (uitbreiding van de niet-afrekbaarheid van kosten en**

Voorzitter

lasten die verband houden met omkoping) (28873).

De algemene beraadslaging wordt geopend.

Mevrouw **Van Vroonhoven-Kok** (CDA): Voorzitter. Vandaag ronden wij de behandeling af van de wijziging van de Wet inkomstenbelasting, een wetswijziging die een einde maakt aan de aftrekbaarheid van kosten en lasten voor omkoping. Steekpenningen kunnen straks niet langer van de belasting worden afgetrokken. Dat is natuurlijk terecht, maar is het ook waar dat Nederland een van de laatste landen in Europa is waar deze mogelijkheid nog bestaat? Als dat zo is, waarom heeft het dan zo lang moeten duren voordat dit wetsvoorstel er kwam? Uiteindelijk heeft de OESO ons moeten dwingen om de aftrekbaarheid van deze lasten daadwerkelijk te beëindigen.

Nederland wil internationaal de corruptie aanpakken. Dat betekent ook dat wij dit probleem bij de wortel moeten willen aanpakken. Het geven van steekpenningen moet onaantrekkelijk worden. Het schrappen van de aftrekbaarheid van steekpenningen is dan ook een logische stap. Een logische stap, maar ik benadruk dat het nog niet voldoende is. Nederland is er nog niet.

Om corruptie uit te roeien moeten omkopers vervolgd en gestraft worden. Ik moet deze opmerking eigenlijk niet aan het adres van de staatssecretaris maken, maar dat neemt niet weg dat op dit moment de vreemde situatie bestaat dat omkopers in het buitenland worden veroordeeld, maar na uitlevering aan Nederland onmiddellijk op vrije voeten worden gesteld. Dat is natuurlijk in andere landen moeilijk uit te leggen. Het openbaar ministerie moet juist met het oog op het internationale karakter van dit fenomeen prioriteit willen geven aan het vervolgen en straffen van omkoperij.

De staatssecretaris heeft meerdere malen aangegeven dat de eis van een voorafgaande strafrechtelijke veroordeling niet gehandhaafd kan worden als wij aan de kritiek van de OESO tegemoet willen komen. Hij kiest er daarom voor om de aftrek niet toe te laten wanneer aanneme-

lijk is dat het kosten voor steekpenningen betreft. Het is de indruk van de CDA-fractie dat de gekozen invalshoek een ruime interpretatie van de OESO-aanbevelingen is. Kan de staatssecretaris aangeven of ook minder vergaande aanpassingen van het fiscale regiem zijn overwogen, die eveneens aan de OESO-aanbevelingen voldoen?

De CDA-fractie heeft in de schriftelijke ronde aandacht gevraagd voor de positie van de inspecteur. Hij dient aan te geven of het aannemelijk is dat voldaan is aan de delictomschrijving in het Wetboek van Strafrecht. De staatssecretaris geeft in de beantwoording aan dat de inspecteur inderdaad niet bevoegd is tot het vaststellen van strafbare feiten. Toch dient de inspecteur aannemelijk te maken dat zich dergelijke feiten hebben voorgedaan. De inspecteur dient op z'n minst een vermoeden te hebben dat een strafbaar feit is gepleegd. Hoe kan de inspecteur hierover een oordeel vellen zonder op de stoel van de strafrechter te gaan zitten? Aan de hand waarvan kan de inspecteur de strafbaarheid van een feit nu eigenlijk beoordelen?

Voorzitter. Ik bedank de staatssecretaris voor zijn toezegging aan mijn fractie dat bevorderd zal worden dat de inspecteur gebruikmaakt van zijn behoefte tot een ambtshalve vermindering wanneer de strafrechter na afloop niet tot een veroordeling komt. Als later dus blijkt dat de rechter het niet bewezen acht dat er sprake is geweest van omkoping, mogen de kosten alsnog in aftrek worden gebracht. Kan de staatssecretaris aangeven op welke wijze de belastingplichtige dan alsnog voor die ambtshalve vermindering in aanmerking kan komen? Wat gebeurt er verder als de rechter tot zijn ontlastende oordeel komt als de definitieve aanslag al is opgelegd? Kan de belastingplichtige dan nog wel aanspraak maken op die ambtshalve vermindering?

Mevrouw **Bussemaker** (PvdA): Voorzitter. Het is heel goed dat wij nu een wetsvoorstel bespreken dat een einde maakt aan de aftrekbaarheid van steekpenningen. Het is eigenlijk een schande dat wij hier nog over moeten praten. Ik durf het eigenlijk aan niemand te vertellen

dat die mogelijkheid op dit moment nog bestaat!

Mevrouw Van Vroonhoven stelde terecht de vraag waarom het zo lang heeft geduurd voordat dit wetsvoorstel aan de Kamer werd voorgelegd. De ministerraad heeft immers al in 2001 ingestemd met een aanpassing van de wet die de aftrekbaarheid van steekpenningen onmogelijk moet maken.

Mijn volgende vraag bouwt eveneens voort op hetgeen mevrouw Van Vroonhoven heeft gezegd, namelijk: die wetswijziging is eigenlijk niet genoeg. Er moet ook iets gebeuren. Al in 2001 is het omkopen van buitenlandse ambtenaren strafbaar gesteld, maar sindsdien is niemand en geen enkel bedrijf vervolgd door het openbaar ministerie. De vraag is daarom gerechtvaardigd hoe het deze wetgeving over omkoping vergaat. Ik roep de staatssecretaris dringend op om er samen met de minister van Justitie werk van te maken dat deze wet ook uitgevoerd gaat worden, in die zin dat het OM er intensief achteraan gaat als er sprake is van verdenking van het aftrekken van steekpenningen. Dat moet nu aannemelijk gemaakt worden. Als het echter aannemelijk is gemaakt, moet er ook voor worden gezorgd dat het OM optreedt.

Afgelopen dinsdag heeft de Evert Vermeer Stichting nepsteekpenningen uitgedeeld bij de ingang van de Kamer. Ik zal mijn exemplaar zo aan de staatssecretaris overhandigen als herinnering aan dit debat.

De belastinginspecteur moet ruimte hebben om aannemelijk te maken dat er smeergeld is betaald. Tegelijkertijd moet die ruimte beperkt zijn want uiteindelijk moet het allemaal strikt binnen de wet passen. Hoe groot is die ruimte? Hoe denkt de staatssecretaris dat de belastinginspecteur daar in de praktijk mee om moet en kan gaan? Zijn er voldoende waarborgen?

Staatssecretaris **Wijn**: Voorzitter. Er ligt nu een wetsvoorstel waarmee wij binnen de belastingwetgeving de regelgeving verder aanscherpen omtrent het niet mogen aftrekken van kosten die zijn gemaakt om steekpenningen te betalen aan bijvoorbeeld ambtenaren of rechters. Het maakt hierbij niet uit of dit in het

Wijn

buitenland of in Nederland is gebeurd. Sinds 1997 staat in de wet dat dit niet mag. Waar wij ons normaliter als Belastingdienst geen moreel oordeel aanmatigen of kosten wel of niet netjes zijn gemaakt en of dat wel of niet deugt, hebben wij in 1997 gezegd: er is toch wel een verschil. Als een onderneming heel veel kosten maakt, dan mogen deze worden afgetrokken. Ondernemingen mogen zelf weten of zij veel geld willen steken in boten en luxe etentjes. De Belastingdienst heeft daar geen oordeel over. Van steekpenningen zeggen wij echter: die mogen niet worden afgetrokken want daar willen wij niets mee te maken hebben.

Er is destijds voor gekozen om het zo in de wet te zetten dat je steekpenningen niet mag aftrekken als je door de rechter veroordeeld bent wegens het betalen van smeergeld. Als de rechter hard heeft geoordeeld dat er sprake is van omkoping, mogen dergelijke kosten niet worden afgetrokken. Het gaat ook om internationale zaken en buitenlandse ambtenaren. Wat heeft de OESO nu gezegd? De OESO heeft gezegd dat wij daarin een beetje te strikt zijn. Die kosten zouden niet alleen niet mogen worden afgetrokken als er een veroordeling door een rechter ligt, maar ook als de belastinginspecteur zegt dat het aanneemelijk is dat er sprake is van steekpenningen.

Het is natuurlijk wel een klus voor een belastinginspecteur om dat te vinden. In de boeken is natuurlijk geen net kopje "betaalde steekpenningen" opgenomen, maar dergelijke uitgaven staan verstoep. Er zal bijvoorbeeld sprake zijn van etentjes, reisjes en het ter beschikking stellen van vakantiehuisjes aan andere personen dan eigen werknemers. Het is voor een belastinginspecteur moeilijk om dat te vinden. Als de belastinginspecteur het al heeft gevonden, moet die vervolgens nog maar aanneemelijk maken dat het inderdaad om steekpenningen gaat. Dat gaat de belastinginspecteur wel doen. Op het moment dat de belastinginspecteur constateert en aanneemelijk vindt dat iemand gelden heeft uitbetaald of kosten heeft gemaakt die te maken hebben met steekpenningen, zegt hij ten eerste dat die persoon dergelijke kosten niet mag aftrekken van de winst, dat hij die kosten dus niet mag aftrekken van de belasting en ten tweede dat

hij het voorlegt aan het OM, zodat de officier van justitie beoordeelt of er een strafrechtelijke procedure kan worden gestart.

Mevrouw Van Vroonhoven vraagt wat er gebeurt als de rechter stelt dat er geen sprake van steekpenningen is. Ik geloof dat mevrouw Bussemaker dit ook vroeg. De situatie is dan dat de belastinginspecteur heeft gezegd dat hij aanneemelijk vindt dat het om steekpenningen gaat en dat die niet mogen worden afgetrokken, maar heeft de rechter de betrokken persoon vrijgesproken in de strafprocedure. Dan wordt het ten eerste voorgelegd aan de officier van justitie. Als die niet besluit om tot strafvervolgung over te gaan, kan de rechter een uitspraak doen. Hij kan zeggen dat hij niet bewezen acht dat het delict heeft plaatsgevonden en de betrokken persoon vrijspreken. Het hangt af van de redenen van de rechter om te beslissen om geen straf op te leggen, vrij te spreken of te ontslaan van alle rechtsvervolgung. Juridisch zijn dit verschillende categorieën. In het algemeen zal de inspecteur tegen de betrokken persoon zeggen dat hij de kosten toch mag aftrekken, zodra een rechter vrijspreekt. Dan zal hij zeggen dat die kosten blijkbaar legaal waren gemaakt.

Mevrouw Van Vroonhoven heeft gevraagd wat er gebeurt als de aanslag allang vaststaat en het bijvoorbeeld om het jaar 1993 of 1994 gaat, omdat de strafprocedures lang kunnen duren. Dan wil ik dat de inspecteur alsnog de aanslag over dat jaar ambtshalve vermindert. Ik verwacht dat dit in de praktijk zo loopt. Wij kunnen er wel een heel circuit met toeters en bellen omheen creëren, maar op dat moment moet de inspecteur de aanslag gewoon ambtshalve verminderen en dus alsnog aftrek toestaan, tenzij de inspecteur zegt dat hij nog steeds aanneemelijk vindt dat het om steekpenningen ging. Dan betreden wij een gebied waarop deze wetswijziging wel enigszins verschil kan maken. Wij moeten in de praktijk maar zien hoe dit precies uitpakt. Het strafrechtelijke bewijzen van het betalen van steekpenningen is net iets anders dan de fiscale aanneemelijkheid dat er steekpenningen zijn betaald. Dat is iets waarnaar wij in de praktijk moeten kijken. In het algemeen zal de inspecteur het oordeel van de strafrechter volgen.

Zegt de inspecteur vervolgens dat het in fiscale zin voldoende aanneemelijk is dat het om steekpenningen gaat, al is het strafrechtelijk niet bewezen en al is een veroordeling niet aan de orde, dan moet dat alsnog worden uitgevochten bij de fiscale rechter. In het algemeen gaan wij ervan uit dat het oordeel van de strafrechter door de belastinginspecteur wordt gevolgd. Dat betekent wel dat dit een verscherping is ten opzichte van de huidige situatie. Ik heb van de Kamer begrepen dat zij het ermee eens is. Dat doet mij deugd.

Mevrouw **Van Vroonhoven-Kok** (CDA): De staatssecretaris heeft toegezegd dat de belastinginspecteur de aanslag ambtshalve kan verminderen. Daarvoor dank ik hem hartelijk. Ik heb hem alleen ook uitdrukkelijk gevraagd wat er gebeurt als de strafrechter of de fiscale rechter oordeelt dat er geen sprake is geweest van omkoping nadat de aanslag al definitief is vastgesteld en betaald. De belastinginspecteur moet dan ambtshalve de aanslag verminderen, maar dat is niet meer mogelijk voor het jaar waarom het ging. Kan die vermindering dan worden verrekend met de aanslag voor het jaar daarop?

Staatssecretaris **Wijn**: Een vaststaande aanslag die helemaal is afgewikkeld, mag altijd alsnog ambtshalve worden verminderd. Een vastgestelde aanslag staat niet meer open voor een gang naar de rechter in fiscale zin, maar kan wel ambtshalve worden verminderd.

Ik ben het met de Kamer eens dat wij dit soort zaken snel en voortvarend ter hand moeten nemen. Mijn voorganger de heer Bos heeft dit wetsvoorstel nog ingediend bij de ministerraad op 12 juli 2002. Vervolgens is het op 13 mei 2003 ingediend bij de Tweede Kamer. Ik kan verder niet precies zien wie waar in het proces er lang over heeft gedaan, maar ik moet toegeven dat het een redelijk overzichtelijke wetswijziging is. Wij zijn wel ingewikkelder gewend bij de belastingen. Laten wij echter niet kijken waar het precies aan ligt, maar ik ben het ermee eens dat dit strakker had gemogen. Alle andere OESO-landen doen het ook. Waar Nederland het zich vaak permitteert om andere landen te vertellen wat wel en niet deugt, moet het zijn

Wijn

eigen huis ook op orde hebben. Het had dus inderdaad wel ietsje sneller gemogen.

Mevrouw **Bussemaker** (PvdA): Hoe zal de vervolging en de samenwerking met het openbaar ministerie verlopen?

Staatssecretaris **Wijn**: Wat wij hier bespreken zal ik doorsturen naar minister Donner. De Belastingdienst zal het in elk geval doorgeven aan het openbaar ministerie. Mevrouw Bussemaker zei dat het maar sporadisch voorkomt. Daarin heeft zij gelijk. Bij de Belastingdienst hebben wij over de afgelopen paar jaar maar twee gevallen gevonden waarin dit daadwerkelijk is gedaan. Wij moeten er dus goed op letten. Het wordt ook aan alle inspecteurs meegedeeld. Deze wetswijziging leidt ook tot een nieuwe circulaire aan alle inspecteurs.

Het antwoord is dus dat het heel moeilijk te vinden is, omdat het altijd verstopt zit in boekhoudingen. Als wij het vinden zullen wij volgens een strikter criterium zeggen dat men het niet meer mag aftrekken. Wij zullen het ook aanbrengen bij het openbaar ministerie. De afstemming tussen openbaar ministerie en de inspecteur van de Belastingdienst moet dan wel goed zijn, zodat wij ook weten wat er gebeurt. Verder zal ik in de dienst extra aandacht vragen opdat men daarop permanent alert is.

Mevrouw **Bussemaker** (PvdA): Kunnen wij namens u en de minister van Justitie over bijvoorbeeld een jaar een bericht krijgen wat sinds de inwerkingtreding van de wet is gebeurd?

Staatssecretaris **Wijn**: De heer Donner is de eerstverantwoordelijke voor het vervolgingsbeleid, binnen alle verhoudingen tussen openbaar ministerie en ministerie van Justitie, en de prioriteiten die de officieren van justitie stellen. Vanuit de Belastingdienst zal ik in het beheersverslag opnemen wat er is gebeurd op het gebied van omkoping. Ik zal verder de wens aan minister Donner doorgeven. Dan moet hij maar bekijken hoe hij dit in de rapportages van het OM opneemt.

De algemene beraadslaging wordt gesloten.

De **voorzitter**: Ik stel vast dat er geen amendementen zijn ingediend op dit wetsvoorstel.

Het wetsvoorstel wordt, na goedkeuring van de onderdelen, zonder stemming aangenomen.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.

Aan de orde is de behandeling van:

- het wetsvoorstel Wijziging van de Werkloosheidswet en de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen in verband met de vervanging van fictief arbeidsverleden door feitelijk arbeidsverleden en de beperking van het verzorgingsforfait (29249).

De algemene beraadslaging wordt geopend.

Mevrouw **Noorman-den Uyl** (PvdA): Mijnheer de voorzitter. Vandaag hebben wij de plenaire behandeling van het wetsvoorstel tot wijziging van de Werkloosheidswet en de Wet SUWI in verband met de vervanging van fictief arbeidsverleden door feitelijk arbeidsverleden en de beperking van het verzorgingsforfait. Waar gaat het om? In de huidige Werkloosheidswet is de leeftijd van de werknemer in hoge mate bepalend voor de duur van de WW-uitkering. Het feitelijke arbeidsverleden van een werknemer is alleen maar van invloed als het gaat over de laatste vijf jaar. Met dit wetsvoorstel wordt de duur van de WW afhankelijk van de duur van het arbeidsverleden en ook van het ontvangen van loon door de werknemer. Indien iemand in een kalenderjaar over 52 of méér dagen loon ontvangt, telt dit jaar mee als een feitelijk arbeidsverleden. Daarnaast worden er WW-rechten opgebouwd over een periode waarover het loon is ontvangen uit verschillende regelingen.

Wij vinden, als PvdA-fractie, dat het niet onredelijk is als je het feitelijke arbeidsverleden ± hoe lang iemand heeft gewerkt ± van invloed laat zijn en de duur van de WW afhankelijk laat zijn van de duur van het arbeidsverleden. Dat vinden wij redelijk en ik denk dat wij het daar ook wel snel over eens worden. Er

spelen echter nog een paar andere dingen.

In het verleden was het niet mogelijk om de feitelijke duur van het arbeidsverleden goed en eenduidig te administreren. Met de komst van de regeling-Walvis ± dat betreft het versimpelen van het loonbegrip ± is het wel mogelijk om straks het feitelijke arbeidsverleden goed te administreren. Het duurt even, maar op een gegeven moment hebben wij dit goed in beeld en kunnen wij daar rekening mee houden. De ingangsdatum van deze wetswijziging is 1 januari 2005.

Vervolgens gebeurt er iets raars, want ik vraag mij af, mijnheer de voorzitter en mijnheer de minister, wat ik hier eigenlijk sta te doen. Immers, als ik de krant lees en minister Zalm hoor, dan betekent het dat er van de WW nauwelijks meer wat overblijft. Ik heb begrepen dat het kabinet morgen over de WW waarschijnlijk een besluit neemt, daar waar het betreft de kortdurende WW. Daarmee wordt dan, als het gaat over het recht op WW, een wijziging aangebracht ten opzichte van het arbeidsverleden van de werknemer. Dus, wat staan wij hier eigenlijk te doen? Ik wil graag serieuze wetten behandelen en dit kan een serieuze wet zijn, maar ik voel er niet voor om hier voor Piet Snot te staan, terwijl het kabinet in wezen een andere agenda heeft, namelijk afbraak van de WW. Dat is iets waar ik heel erg tegen ben!

Ik wil daarover, omdat de WW nu aan de orde is, een paar dingen zeggen. Wij hebben te maken met een economische recessie, zeker. Het is van belang dat wij alles op alles zetten dat zoveel mogelijk mensen aan het werk komen en aan het werk blijven. Maar het kan toch niet zo zijn dat de solidariteit in de samenleving tussen werkenden bij de wijze waarop door sociale partners de WW gefinancierd wordt, onderuitgehaald wordt in een land dat tot twee jaar geleden de laagste werkloosheid van Europa had?

Heeft u zich wel gerealiseerd, mijnheer de minister, dat als u gaat snijden in de WW, bijvoorbeeld in de kortdurende WW van mensen die nog niet zo lang gewerkt hebben, grote groepen mensen op de arbeidsmarkt, vooral jongeren, het niet meer aandurven om een huis te kopen? Immers, zij weten dat als zij werkloos worden ± dat ligt in de regel niet aan henzelf, want